

[Bøgholm.]

eller på et møde, at benytte sig af en nyhed, som alle kender, og dette kan naturligvis ikke være meningen. Derfor går jeg også ud fra, at den højtærede undervisningsminister vil være rede til at forandre dette, således at der som fortolkning i stedet for „offentlig meddelelse“ kommer til at stå „erhvervsmæssig udnyttelse“.

Selve paragraffen har været genstand for megen diskussion i bladejerkredse og i journalistkredse. Det har været sagt, at denne paragraf strider mod den informationsfrihed, man med rette tillægger overordentlig stor betydning. På den anden side kan det ikke nægtes, at hvis et blad med meget store udgifter, som det ofte er tilfældet, indhenter nyheder af stor nyhedsværdi fra udlandet, må bladet have krav på en vis beskyttelse. Derfor mener jeg også, at paragraffen med den ændring, jeg mener er nødvendig, må være rimelig og rigtig.

Brugskunsten indgår, som det er sagt af tidligere ærede ordførere, på en måde, der svarer til hele den rolle, brugskunsten spiller i den moderne kunst. Det gælder den danske møbelindustri, der med rette vurderes så højt, og det gælder den kunstneriske udformning af en række genstande. Jeg hilser med glæde, at den højtærede minister har været opmærksom på dette forhold og har taget det med i lovforslaget.

Spørgsmålet om scenekunsten har også været nævnt. Det er også et af de overmåde vanskelige spørgsmål. Skal sceneinstruktøren have en slags eneret eller en slags vederlagsret, hvor det gælder hans instruktion? Det er klart, at hvis der ikke er tale om en særlig indsats, kan dette ikke være tilfældet, men det er efter min mening lige så klart, at hvor der er tale om en særlig indsats, betyder sceneinstruktørens indsats en kunstnerisk værdi, der har krav på beskyttelse, på samme måde som andre kunstneriske værdier har krav på beskyttelse.

Det kgl. teaters forhold har naturligvis været drøftet under denne debat, anderledes kunne det vel ikke være. På den ene side er det utvivlsomt af betydning, at man ud over landet gennem radioen kan få kendskab til det kgl. teaters arbejde, på den anden side må man være klar over, og her

henviser jeg navnlig til udtalelser af kgl. skuespiller Poul Reumert, at de kunstneriske krav, der stilles, hvor det gælder en radioudsendelse, er af ganske særlig karakter. Det gælder først og fremmest selve mimikken. Det fotografiske billede fastholder jo helt anderledes mimikken, end man ser det, når man sidder i teatret, og heri ligger der en meget stor vanskelighed, som man må være opmærksom på. Ligeledes kan jeg ikke andet end mene, at det kgl. teaters skuespillere ved deres ansættelse — anderledes kan det være ved fremtidige ansættelser, jeg er enig med det ærede medlem frk. Helga Pedersen i, at der kan være grund til at tage spørgsmålet op ved fremtidige ansættelser — har forpligtet sig til at gøre tjeneste på den kgl. scene, men at de i hvert fald for det store flertals vedkommende næppe mener, at de har forpligtet sig herudover. Men jeg går ud fra, at der vil finde en forhandling sted, eller har fundet en forhandling sted, mellem undervisningsministeriet og det kgl. teaters skuespillere, og at resultatet af denne forhandling vil blive meddelt udvalget, således at man søger at finde frem til en fornuftig ordening på dette område.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger om filmen og dens plads i denne lovgivning. Det er måske et endnu mere kompliceret spørgsmål end noget af de andre. Her drejer det sig om at beskytte ikke blot det menneske, der er ophavsmand til filmen, men det drejer sig naturligvis også om at beskytte det menneske, der sætter den i scene, det drejer sig om at beskytte drejebogen, og det drejer sig om at beskytte den synopsis, der ligger til grund for filmen. Derfor vil det også være nødvendigt med en overmåde grundig undersøgelse i udvalget, og jeg går ud fra, at vi får lejlighed til at drøfte dette spørgsmål også med de fagmænd, der kan give os virkelig underretning.

Grammofonindustrien har jo ved den måde, hvorpå den har udviklet sig, bragt noget nyt ind i billedet. Her er der — og jeg er enig i det synspunkt, ministeren anlægger — tale om beskyttelse både for kunstneren og for den, der fremstiller pladen, for man kan ikke nægte, at lige så vel som der er tale om overordentlig store udgifter for pressen ved at udsende korrespondenter og